

Венцислав Занков при откриването на изложбата си в галерия "Райко Алексиев"

И още една изложба, която задава въпроси: „Пред мен“ на авангардиста и преподавател в Нов български университет доц. д-р Венцислав Занков /за него във „въпреки.com“ [мук, мук и мук](#)/ в галерия „Райко Алексиев“ на Съюза на българските художници. Самостоятелната изложба – живопис, скулптура и неон съдържа 12 голямоформатни платна, съчетани с пластики от чугун и изгражда цялостно експозиционното пространство. Изложбата представя голи дървета в различни цветове и конфигурации, включително и чугунени, и е повод да се вгледаме в природата и в нас самите.

Изложбата „Пред мен“ е визуална симбиоза на две теми: две кризи, преплетени в човешкото поведение – екологичната и социалната, породена от пандемичните обстоятелства, които прерастват в екзистенциална криза и въпроси за човешкото. Тази метафора на психични пространства и визии за самотата и изолацията в една природа в своя край при дадени обстоятелства може спокойно да има заглавие „Последната разходка“.

Just a moment!

We use cookies to analyze our traffic for a better Tumblr experience. By continuing, you agree to their use.
Sound good?

Дърветата, представени в голямоформатна живопис, не са гора, а по-скоро единични същности, оголени корони, напрегнато впити в мрачно небе. Мъртва природа или притихнал живот: Nature morte / Still Life. Неоново технологично градско дърво свети в кървавочервено и напомня на кръвоносни съдове. Микрото става макро и засилва тревожността. Запечатани в чугун стърчат смалени впечатления от разходка, дълга разходка в неподходящ сезон? Корони-пипала? Или това са чугунени бонсай за дома в забранено време? Желязо и органика си взаимодействат или противоречат? Ръждясали дървета.

Самотна постапокалиптична антропоморфна фигура стои загледана нагоре. Човешкото присъствие е сведено до своя минимум. Това отваря въпроси, отговори няма. Екзистенциалната екология за природата на човека – какво става с човека, какво остава от човека, какво остава човекът, къде е оставен човекът – превръща изложбата в метафора за срутено битие. Заглавието „Пред мен“ остава отворено: стои (вече!) пред мен или предстои? Зададени едновременно, отбелязва художникът.

Just a moment!

We use cookies to analyze our traffic for a better Tumblr experience. By continuing, you agree to their use.
Sound good?

Изложбата представя цялостно завършен художествен продукт, надскачащ създаването на конкретното художествено произведение и включващ атака над публичното пространство – изложбата е социален жест към общество, намиращо се в тежка социална и икономическа криза. „Пред мен“ разширява полето на изобразителното изкуство чрез серийно пресичане на границите между отделните жанрове, но заедно с това развива нови изразителни форми в класическите жанрове. Изложбата може да бъде посетена до 30 юни, 2020 г., от 14 до 19 часа. ≈

Текст: „въпреки.com“

Снимки: Стефан Джамбазов

Рубриката „РЕФЛЕКСИИ“ е проект, финансиран от
Програма „Култура“ на Столична община за 2020 г.

Just a moment!

We use cookies to analyze our traffic for a better Tumblr experience. By continuing, you agree to their use.
Sound good?